

There's a power beyond measure
Deep inside of me
Waiting to be discovered
For everyone to see

You may think I'm weak
Because I feel so much
But feeling so deeply
Allows me to touch

Your heart with mine
To radiate love
So people can see
Heaven is not above

Heaven lies inside of us
In me and in you
Just look closely
So you can see it too

1. Alleen

*I've wandered so far now
I've completely lost track
Will I ever be able
To find my way back?*

Ze zat op de rotsen en keek uit over de zee. “Ja, Suus, daar zit je dan”, zei ze tegen zichzelf. “30 jaar, een baan waar je je niet meer happy in voelt en helemaal alleen.” Ze gooide een steen in het water en keek naar de kringen die zich vormden in het prachtig heldere water. Zoals de kringen in haar leven die haar gebracht hadden tot hier. Het water hier was een schitterend turkoois, alsof je naar een edelsteen keek. Geschrokken vissen zwommen snel weg van waar de steen naar beneden zakte. Suzan voelde zich schuldig dat ze ze zo had laten schrikken.

Het had haar zo stoer geleken; lekker in je eentje op vakantie, doen wat je wilt, met niemand rekening houden, maar nu, op dag 3, had ze er al genoeg van. Doen wat je wilt... Moest je toch eerst weten wat je wilde! En op dit moment had ze geen idee. De avonden waren het ergst, overdag red je je nog wel, met een boekje op het strand, maar 's avonds... Zat je daar in je eentje in een romantisch restaurant te eten. Ze had zich de voorgaande avonden maar geprobeerd te vermaken door andere mensen af te luisteren.

Toegegeven, het kon best amusant zijn om te volgen waar mensen zich druk over maakten, maar als je zelf ook iets toe mocht voegen was een gesprek toch veel leuker.

De vorige avond had ze naar twee oudere dames zitten luisteren.

“Ik vraag me toch altijd af waar al die Griekse muziek over gaat.” merkte de vrouw met het bijna paarse permanentje op. “Ze klinken altijd zo klagerig, alsof hen alleen maar slechts overkomt.”

De andere vrouw begon te grinniken: “Misschien zingen ze wel over hun likdoorns, vertellen ze hoeveel pijn dat doet. Ik geloof echt dat ik gisteren een liedje hoorde waarin de zanger ‘Au, auhau, auhauhau’ zong. Als ik talent had voor muziek zou ik er misschien nu ook wel een liedje over schrijven.” Suus onderdrukte een lach, waardoor ze een vreemd snurk geluidje maakte, de dames keken wat vreemd haar kant op. Ze deed alsof ze erg verdiept was in het snijden van haar stukje vlees. Ze wilde best vertellen dat bijna alle Griekse muziek over de liefde ging en dat zij wel eens had horen zeggen dat het woord “Drama” niet voor niets uit het Grieks kwam. Maar de theorie van de tweede vrouw vond ze ook wel erg geestig.

De truc was om in je eentje je maaltijd te eten zonder dat je eruit zag alsof je liever niet alleen was geweest. Om vooral niet uit te stralen hoeveel medelijden je eigenlijk met jezelf had en dat viel nog niet mee. Als Suzan ergens een hekel aan had, dan was het wel aan zelfmedelijden.

Toch betrapte ze zichzelf er steeds op. Ze nam zich maar weer eens voor om daar niet meer aan te doen.

Na het eten ging ze naar een cocktailbar. Gelukkig was de eigenaar erg aardig en grappig, dat scheelde weer. Suus was al vaker op dit eiland geweest, dus ze kende hem goed, zijn vrouw was zelfs een goede vriendin van haar geworden.

Gisteren had hij haar aangesproken en gevraagd of ze vanavond niet wat gezelschap wilde. “Ik ken nog een leuk stel, die passen echt bij jou. Ze komen hier al jaren. Ze komen ook uit Nederland. Ze hebben altijd zo’n lol samen. Jij ziet eruit alsof je wat extra lol kan gebruiken, lieverd.” Michallis en zijn vrouw Anna noemden Suzan standaard “Agapi mou”, lieverd, of “koukla mou”, wat zoiets als schoonheid of poppetje betekende. Suus voelde zich erg op haar gemak bij hen en vond zijn aanbod lief, maar wist niet of ze nu zin had om een stel te ontmoeten.

Hoogstwaarschijnlijk was het zo’n enorm verliefd stel, want zo oneerlijk was het leven vaak, dacht ze. Waarop ze zichzelf onmiddellijk weer op de kop gaf voor die zielige gedachte. Maar wilde ze daar een hele avond tegenaan kijken? Ach, ze zou wel zien, het had toch geen zin om je er van tevoren druk over te maken. Het was wel een talent van haar, om lang van tevoren al obsessief over van alles na te denken. Gewoon meegaan met hoe zaken lopen, kon ze niet goed. Het liefste had ze controle over alles, van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat.

Hoe was ze hier nou eigenlijk precies terecht gekomen? Ze zette het voor zichzelf maar eens op een rijtje: Op haar 22^e was ze hals over kop verliefd geworden op haar enige echte grote liefde, Stefan. Na twee jaar hadden ze samen een leuk huisje gekocht; een heel schattig, wit huisje, aan de rand van het stadje waar ze opgegroeid was. Er stonden prachtige eikenbomen omheen en toen ze het huis gingen bezichtigen, stond de tulpenboom naast het huis in bloei. De roze bloemen vingden onmiddellijk haar blik en vulden de lucht met hun subtiële geur. Voor Suus was het liefde op het eerste gezicht, ze was in één klap verliefd op het huisje. Voor Stefan was het liefde op het derde gezicht, hij moest er even aan wennen en zag niet gelijk hoe mooi en romantisch het huisje was. Hij zag vooral hoeveel werk er nodig was om dit het huis van hun dromen te maken. Eigenlijk was het wel grappig, in hun relatie was het net zo geweest. Zij was onmiddellijk verliefd op hem geweest, toen hij naar haar lachte en haar even kort aanraakte. Ze dacht dat ze een elektrische schok kreeg! “Dus zo voelt chemie” had ze gedacht. Stefan daarentegen leek onberoerd door het natuurgeweld dat haar overspoelde. Hij dacht, ook toen, alleen maar aan wat er fout kon gaan. Misschien had ze het toen al kunnen weten, maar ze zeggen natuurlijk niet voor niets dat liefde blind maakt!

Het duurde een half jaar voor Stefan eindelijk eens toe wilde geven wat hij voor haar voelde. Daarna stak hij het ook niet meer onder stoelen of banken. Hij greep elke gelegenheid om haar aan te raken, of haar te vertellen dat hij haar mooi vond, met beide handen aan. Ze hadden het super samen. Pas na een jaar hadden ze hun eerste ruzie

en ook die viel wel mee. Hun liefde leek niet meer stuk te kunnen. Helaas bleek elke liefde stuk te kunnen, als je er niet genoeg aan werkt en, zoals meestal, was er een drama aan vooraf gegaan.

Daar wilde ze nu alleen niet weer bij stil staan, ze had die film al zo vaak afgespeeld in haar hoofd. Na alle ruzies, de periodes van zwijgen en alle pijn die daarbij hoort, ging het echt niet meer en waren ze uit elkaar gegaan. Ze trok weer in bij haar ouders, wat niet meevalt als je al een aantal jaar op jezelf hebt gewoond. Hoewel het ook wel even fijn was, om je moeder bij je te hebben die voor je zorgde. Ze wist niet zeker of ze anders wel gegeten had, of ze überhaupt wel haar bed uitgekomen was die eerste tijd. Dagen en nachten had ze gehuild, tot ze niet meer kon, het leek wel of de tranen plotseling op waren. Ineens lukte het niet meer om te huilen. Helaas betekende dit niet dat ze zich al beter voelde. Heel langzaam was ze zich toch weer wat meer mens gaan voelen en toen wilde ze ook al snel niet meer thuis wonen.

Gelukkig vond ze vrij snel een appartementje, waar ze naartoe verhuisde met haar konijnen Bud en Corona. Ze wist nu ook niet meer waarom ze Stefan en zijn vrienden in een dronken bui die namen had laten bedenken of waarom ze de namen niet gewoon veranderd had. De konijnen kregen een mooi inloophok op het dakterras en voelden zich al snel thuis. Voor Suzan duurde dat wat langer. Al de tijd, ook vlak na de breuk met Stefan, was ze blijven werken en dat begon zijn tol te eisen. Haar baan, als lerares op een middelbare school, werd steeds zwaarder. Hoe anderen het deden wist ze niet, maar zij

zat elk weekend ofwel na te kijken, ofwel achter de pc om toetsen te maken.

Na een zwaar seminar over hoogsensitieve leerlingen, waarin ze zichzelf volledig had herkend, was er ineens iets geknapt in haar. Ze was naar haar ouders gegaan en kon alleen nog maar huilen. Sinds die dag had ze constant hartkloppingen, vaak huilbuien en sliep ze bijna niet meer. Ze herkende zichzelf totaal niet. Toen het net uit was, was ze wel kapot geweest natuurlijk, maar op den duur was ze er weer bovenop gekrabbeld en was ze zich weer zichzelf gaan voelen. Ze moest toen toegeven dat het heel lang geleden was geweest, dat ze zich *zichzelf* had gevoeld. Ze was zich in haar relatie met Stefan verloren, wist niet meer waar hij begon en zij ophield. Toen ze dus eindelijk terug had gevonden wie *zij* werkelijk was, was ze er sterker uit gekomen.

Sowieso was ze nooit zo lusteloos geweest als nu. Altijd had ze wel weer kracht kunnen putten uit een mooie bloem, een lieve baby, of een schattige pup. Het was haar opgevallen dat ze dat soort dingen niet eens meer zag, zo leeggezogen voelde ze zich. Uiteindelijk had ze moeten stoppen met werken, ze kon het niet meer aan. Na een maand moest ze beginnen aan haar re-integratie, maar dat ging heel moeizaam. De gesprekken met de personeelsfunctionaris, Pim, verliepen stroef. Hij leek weinig begrip te hebben voor haar situatie en versterkte haar gevoel van falen keer op keer met zijn botte opmerkingen. Toen de zomervakantie begon, had ze nog steeds niet al haar klassen terug en eerlijk gezegd wist ze ook niet of ze dat wel wilde. Was het niet gewoon teveel

voor haar? Moest ze dat niet aan zichzelf toegeven? Moest ze niet een andere baan gaan zoeken? Maar ja, wat dan? Hier had ze voor geleerd en ze haalde altijd veel voldoening uit het werken met tieners. In die staat van verwarring was ze op vakantie vertrokken.

En daar zat ze dan, op het strand, op het prachtige Samos, over de zee te turen, zich afvragend waarom ze hierheen was gegaan. Er spatte zeewater op haar gezicht en ze schrok op uit haar mijmeringen. Ze keek op haar horloge, bijna 9 uur al, ze moest maar eens naar haar kamer gaan om zich klaar te maken voor vanavond. Even lekker douchen, iets leuks aantrekken en dan maar wat gaan eten. Best lastig, als je alleen bent, bepalen wat je voor kleding aan doet, had ze weer niemand om aan te vragen of het leuk stond.

Toen ze naar haar appartementje liep, viel het haar op dat er geen licht brandde in de winkels waar ze langs kwam. Het was nog niet echt donker, maar daar zou toch wel licht moeten branden. Zou de elektriciteit uitgevallen zijn? Eenmaal op haar kamer wist ze het zeker en nu begon het toch een beetje te schemeren. Nou ja, eerst maar even douchen, in het halfdonker. Hé, dat was gek, het water werd niet warm. Oh ja, het was natuurlijk een elektrische boiler en het warme water dat overdag door het zonnepaneel was opgewarmd, was al op. Hè bah en ze moest nog wel haar haren wassen! Nou goed, diep inademen... Oh mijn hemel, wat was dat water koud! Even doorbijten maar.

Na de douche wilde ze zich aankleden, maar er was nog

steeds geen elektriciteit en inmiddels was het echt donker! Op de tast dan maar, eens even kijken, daar moest ergens een witte broek hangen, die erg leuk zou staan met dat ene.... Wacht eens even, onder een witte broek kan niet zomaar elke kleur ondergoed en voelen welke kleur iets had, dat kon natuurlijk niet. Dan toch maar dat spijkerrokje met die mooie zwarte top, met die lage rug, even voelen.... Ja, dat moest hem zijn! En make-up dan? Normaal gesproken ging ze nooit zonder make-up de deur uit 's avonds, maar nu had ze geen keus. En haar haar? Sinds ze single was, had ze haar krullen wat korter geknipt, wat stylen iets makkelijker maakte, maar om nou te zeggen dat je er helemaal niets aan hoefde te doen? Een beetje wax erin dan maar en hopen dat ze niet compleet voor gek liep.

Op goed geluk ging ze de straat op. Toch niet echt fijn, om als vrouw alleen in het donker de straat op te gaan. Gelukkig voelde ze zich hier, in dit kleine dorpje met de vriendelijke mensen, normaal gesproken erg veilig. "Ben benieuwd of ik iets kan eten", dacht ze, "het restaurant zal ook wel stroom nodig hebben".

Haar favoriete restaurantje bleek gelukkig een aggregaat te hebben voor de keuken en de tafeltjes waren verlicht met kaarsjes. "Kan tenminste niemand zien dat ik geen make-up draag" dacht ze nog. Ze kreeg een tafeltje aangewezen vlakbij de keuken, zodat de obers af en toe nog met haar konden praten, dat hadden ze wel voor haar over gelukkig, dan voelde ze zich niet zo zielig. De obers, Nikos en Dimitris, vonden het alleen maar leuk. Elke keer als ze even tijd hadden stonden ze bij haar tafeltje. Dat

mysterieuze blonde meisje, met de wilde krullen en die droevige blik in haar ogen. Wat zouden ze haar graag doen lachen, hun vingers over haar licht gebruide huid doen gaan, de prachtige volle mond beroeren met hun lippen. Misschien kwam ze vanavond wel mee naar de club, dan zouden ze wat shotjes voor haar kopen en kijken of ze, beneveld door de alcohol, één van hen leuk genoeg zou vinden om met hem mee te gaan...

Suzan keek naar de limoenen boven haar hoofd. De tuin van het restaurant stond vol met fruitbomen; limoenen, sinaasappels en granaatappels hingen in de bomen boven de hoofden van de gasten. Het gaf het restaurant een fijne, levende sfeer. Suzan snoof de geuren op die uit de keuken kwamen. Ze vermengden zich met de subtiële limoengeur. De Griekse keuken staat bekend om het gebruik van goede kruiden. Suzan kon in ieder geval knoflook, tijm en rozemarijn onderscheiden. Nikos bracht haar het roseetje waar ze om gevraagd had en vroeg of hij Dimitris al kon vragen de bestelling op te nemen. Suzan vroeg iets meer tijd, ze had nog niet echt nagedacht over wat ze wilde eten.

Achter Suzan zaten twee Engelse meiden. Als lerares Engels, beheerste ze die taal perfect en ze besloot weer mee te luisteren. “Dus jij vindt Dimitris niet aantrekkelijk? Ik vind hem veel te lekker!” zei degene met het vlamme rode haar. “Nou, dan is hij helemaal van jou, Liz en dan neem ik die heerlijke Nikos hier wel...” “Ha”, dacht Suzan bij zichzelf, “Engelse vrouwen en seks, het lijkt wel of ze op vakantie aan niets anders denken dan drank en seks. Aan mijn lijf voorlopig geen polonaise.” Ze

kon aan de heren zien dat ze hoorden dat ze het onderwerp van gesprek waren. Ze leken wel gevleid, maar niet geïnteresseerd. De meiden zagen allebei roodverbrand en waren ietwat gezet. “Laat het maar aan de Griekse heren over om alleen de blonde, gebruide, slanke dames te willen.”, dacht Suzan, dat ze daar zelf ook bij hoorde, kwam niet in haar op.

Ineens hoorde ze “En wat vind jij, wie is er aantrekkelijker?”

Het duurde even voor Suzan beseftte dat de meiden haar in het gesprek betrokken, kennelijk hadden ze toch opgemerkt dat ze mee luisterde. “Ehm ik moet toegeven dat ik daar nog niet over nagedacht heb” stamelde ze, terwijl ze haar wangen voelde gloeien. De dames, Liz en Elaine, allebei eind twintig, nodigden haar uit om erbij te komen zitten. Daar had ze wel oren naar, eindelijk wat echt gezelschap!

De meiden, beiden single, waren naar het eiland gekomen om te genieten van zon, zee, strand, drank en Griekse mannen, precies wat je zou verwachten. Elaine had een scheiding achter de rug, Liz had gewoon de ware nog nooit ontmoet. Het waren feestbeesten, maar ze waren vooral ook erg aardig, merkte Suzan al snel. Tijdens het eten hadden ze uitgebreide gesprekken. Ze wilden alles van Suzan weten en vonden het heel goed van haar dat ze alleen op reis was gegaan, dat zouden zij niet durven. Suzan merkte dat ze heel makkelijk met ze praatte, voor ze het wist had ze alles verteld. “Maak je geen zorgen, liefje, we zorgen dat je je prima vermaakt!” verzekerde Liz haar.

Na het eten gingen ze naar Mike's Bar, de favoriete cocktailbar van Suzan. Het viel Suzan nu pas op dat er overall weer licht was, zo gezellig was het geweest. Mike's Bar leek op veel andere cocktailbars hier, maar was net wat gezelliger. Op de bamboe stoelen en banken lagen felgekleurde kussens. Stelletjes zaten op de bankjes heftig te zoenen, vrienden praatten en lachten amicaal rondom de glazen tafeltjes. Achteraan op het terras stond een houten bar, met een prachtige Griekse bardame erachter. Mannen eromheen hingen aan haar rood gestifte lippen, raakten haar zwarte krullen aan en keken haar na terwijl ze even naar binnen verdween, haar lange benen mooi gebruind onder haar korte rokje.

Zoals Michallis, de eigenaar, haar al had verteld was er ook een Nederlands stel, waar ze aan voorgesteld werd. Ze gingen met zijn vijven bij elkaar zitten. Mark en Chantal waren begin 30 en ontzettend leuk gezelschap. Chantal was 4 maanden zwanger, maar, behalve dat ze niet mee dronk met de rest, merkte je daar niets van. Ze deed net zo maf als de rest. En gelukkig was het niet zo'n stel dat de hele tijd verliefd naar elkaar zat te kijken en de hele tijd over haar zwangere buik aaide. Zwanger, dat stak Suus wel even, maar die gedachte zette ze snel van zich af. Even bedacht ze zich dat ze misschien juist wel door al die emotie heen moest, om verder te kunnen, maar ook die gedachte duwde ze weg. Eerst maar eens lol hebben!

En dat had ze. Die Britse meiden waren zo gek als een deur en ook Chantal en Mark waren enorm leuk om mee om te gaan! Voor ze het wist had ze al 2 wodka-jus op en bij het eten had ze ook al een wijntje op.

Ach, die was ondertussen vast wel weer uitgewerkt, dacht ze. Ze koos ervoor om maar niet op te merken dat ze wat minder duidelijke grenzen had dan normaal. En was Manolis, één van de obers, eigenlijk de hele tijd al zo sexy geweest? Ze had met zichzelf afgesproken om voorlopig niemand in haar bed toe te laten, dus daar moest ze maar niet teveel aan denken. *En als ik nou eens bij hem in bed.... Nee, Suus, ook dat niet!*

Ondertussen zat Mark een verhaal te vertellen over de keer dat Chantal hem had natgespoten met een Supersoaker, terwijl hij stond af te wassen. “Dus toen moest ik haar natuurlijk terug pakken en ben ik haar maar de hele flat door achterna gerend met de afwasborstel vol sop, je had de burens eens moeten zien kijken!” De dames schaterden het uit, Mark kon heel beeldend vertellen. Suus had zich inderdaad geen zorgen hoeven maken, het was een hartstikke leuk stel! Inmiddels was het al half 3 geworden en was de bar leeg, op hen na. Ze besloten nog even naar de club te gaan; Bananas was niet veel soeps, maar ze hadden zin om te dansen. Liz vroeg Manolis ook mee, kennelijk was Suzan niet de enige die hem sexy vond!

In Bananas kreeg ze nog een wodka-jus van Manolis. Eigenlijk had ze gewoon een jus'tje willen nemen, maar ze wilde Manolis niet beledigen.

Van wodka kreeg ze altijd ontzettend veel energie, dus ze vond het helemaal niet erg dat Liz en Elaine haar de dansvloer op sleurden. Ze deden het alleen zo hard dat ze tegen een jongen op botste. Terwijl ze haar

verontschuldiging aanbood, nam ze hem in haar op: hij was klein, kaalgeschoren en had een brilletje, in eerste instantie niet de meest woest aantrekkelijke man die ze kende, maar het viel haar ook meteen op dat hij zo waanzinnig kon dansen! Hij bewoog perfect op de muziek en was daarbij niet bang om met zijn heupen te bewegen, zoals de meeste mannen wel zijn. De manier waarop hij danste, deed haar ergens aan denken en terwijl hij haar diep in de ogen keek, wist ze precies waaraan! Ze kreeg het warm en raakte in de war. Nog nooit hadden haar lichaam en geest zo primitief op iemand gereageerd! Ze besloot haar aandacht weer op haar nieuwe vriendinnen te richten, want met deze gevoelens wist ze zich geen raad. Ze voelde zijn ogen nog branden in haar rug, maar weigerde nog aandacht aan hem te besteden. Stefan was tot nu toe haar enige geweest en daar wilde ze niet zomaar, alleen maar door pure lust, want ze moest toegeven dat dat was wat ze voelde, verandering in brengen!

Mark en Chantal waren ook de dansvloer opgekomen, dus gelukkig had ze veel afleiding. Manolis stond te praten met een meisje dat eerder ook in de bar was en zo te zien hadden ze het erg gezellig. “Dat is maar beter ook”, dacht Suzan, “ik laat me door niets of niemand verleiden.” Een uur en een paar shotjes van de Britse dames verder, hielden ze het voor gezien. Ze vonden toch wel dat ze wat oud werden om je nog lang te vermaken in zo’n club, de muziek stond te hard, het was te druk, “Ik lijk wel bejaard” dacht ze en moest gelijk lachen om haar overdreven gedachte.